

Ur *Måsen* av Anton Tjechov

TREPLEV

Min mor är ett psykologiskt mysterium. Hon är utan tvekan en stor talang, hon är klok, hon kan falla i gråt över en bok, hon kan recitera hela Nekrasovs verk utantill för en, hon tar hand om sjuka som en ängel; men försök att berömma Eleonora Duse i hennes närvaro! Oj oj oj! Man får inte berömma någon annan än henne, man måste skriva om henne, man måste skrika och falla i extas över hennes enastående spel i "La dame aux camélias" eller "Livets onda dunst", men eftersom hon saknar denna drog här på landet så har hon tråkigt och blir arg, och vi är alla emot henne, och allting är vårt fel.

(rycker bladen från en blomma) Älskar – älskar inte, älskar – älskar inte, älskar – älskar inte. Du ser, min mor älskar mig inte. Vad kan man vänta sig! Hon vill leva, älska, gå i ljusa klänningar, men jag är redan tjugofem år och påminner henne ständigt om att hon inte är ung längre. När jag inte är här är hon bara trettitvå, men när jag är med är hon fyrtitre, och därför hatar hon mig.

Morbror, kan du tänka dig något mer förtvivlat och dumt än min situation: det händer ibland att hon har gäster, bara känt folk, skådespelare och författare, och bland dem är jag en nolla, och de tolererar mig bara därför att jag är hennes son. Vem är jag? Vad är jag? Jag fick sluta universitetet på tredje året av omständigheter, som det brukar heta, utanför redaktionens kontroll, jag har ingen talang, äger inte ett öre, men enligt passet tillhör jag borgerskapet i Kiev. Min far räknas som borgare i Kiev, fast han också var en känd skådespelare. Så när alla dessa artister och författare i hennes salong någon gång i nåder lägger märke till mig, känner jag att de mäter min obetydlighet med blicken – jag anar vad de tänker och plågas av förödmjukelsen...

Översättning Lars Kleberg

Med tillstånd av Colombine Teaterförlag